

αὕτη, βεβαίως θὰ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ καθέζη τὴν προσήκουσαν αὐτῇ θέσιν.

Ἄλλ' ἡ ψυχικὴ γαλήνη τοῦ Βελτίσσεφ πολὺ ὀλίγον διήρκεσεν.

Οὐ μακρὰν τῆς ἐπαύλεως αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἑτέρα ἔπαυσις, ἐν ἣ κατώκει ὁ νομαρχιακὸς πρόεδρος τῶν εὐγενῶν, ἀνὴρ, καὶ τοι οὐδένα φέρων οἰκογενειακὸν τίτλον, κατήγετο ὁμως ἐξ ἀρχαίας, γνωστῆς εὐγενοῦς οἰκογενείας, φέρων εἰς ἐπίμετρον καὶ τὴν κλησιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θαλαμηπόλου καὶ διαμεινας καθ' ὅλον τὸν βίον του ὅτε μὲν εἰς τὴν Αὐλὴν, ὅτε δὲ ἐν Εὐρώπῃ. Ὁ κ. Βιάζμηνοφ, ἦτο καθ' ὅλην τὴν σημασίαν αὐθεντίας (Bàrin) ἐξ ἐκείνων οὓς ἀπεικόνισεν ὁ Ζουργένιεφ, τζέντλμαν, κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, κομφὸς τοὺς τρόπους καὶ εἰς ἄκρον ἐγωιστῆς. Ἡ μεταρρύθμισις τῶν χωρικῶν καὶ ἡ συνεπεία ταύτης — πλείοτερον δὲ ἡ συνεπεία τοῦ βίου, ὃν διήγε — κατὰ τι διαταραχθεῖσα κατάστασις του, ἔφερον αὐτὸν ἀκουσίως εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ χωρίου, ὑπὸ τὴν εὐλογον πρόφασιν «νὰ ἀσχοληθῇ τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν γεωργίαν». Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ ἐργασίαι του χάρις εἰς τὴν ἰκανότητα καὶ ἐπιδεξιότητα τοῦ γραμματέως του, ἀπέβησαν ἥμισυ ἰκανοποιητικαί, ἡ δὲ ὡς ἐκ τῆς μοναξίας ἀνία κατέβαλλεν αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον, ὡς ἐκ τούτου ἤρξατο οὗτος νὰ ἐπισκέπτεται ἀρκούντως συχνά, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ γείτονος, τὸν Πλάτωνα Βελτίσσεφ, ὃν εὕρισκεν «ἄνθρωπον καθὼς πρέπει, καὶ εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεῖς, σχεδὸν τοῦ κύκλου μας». Κατ' οὐσίαν ὁμως, οὐχὶ ἡ εὐγένεια τοῦ Βελτίσσεφ εἴλκυεν αὐτὸν ἐνταῦθα, ἀλλ' ἡ ὠραιότης καὶ ἡ χάρις τῆς Λιουδμήλας, ἣν ὁ προβεβηκὼς καὶ ἀχθόμενος τοῦτος ἄγαμος ἠγάπησεν ὀλίγον.

Ὁ αὐτοκρατορικός θαλαμηπόλος ἐκ νεότητός του ἔτι ἐφημίζετο ὡς κατακτητῆς τῶν γυναικείων καρδιῶν, καὶ τὴν φήμην ταύτην λίαν ζωηρῶς ἠσθάνθη ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς τοσοῦτ' ἄλλο, καθόσον δὲν ἦτο ξένη πρὸς αὐτὸν ἡ παρελθούσα διαγωγή τοῦ κομφὸς θαλαμηπόλου.

Ἡ Λιουδμήλα, ἥτις μετὰ τὸν γάμον αὐτῆς, ὀλίγον ἤρχισε νὰ διδῇ προσοχὴν εἰς τὰς ἐπιθυμίας καὶ ἰδιοτροπίας τοῦ συζύγου της, ἐφέρετο λίαν εὐνους πρὸς τὰς ἀναζητήσεις τοῦ νέου αὐτῆς λατρευτοῦ. Δι' αὐτὴν, τοῦτο ἦτο, τὰ πρωτόλεια, οὕτως εἰπεῖν, τὸ πρῶτον δοκίμιον τῶν δυνάμεων καὶ γνώσεών της εἰς τὸ ἔργον τῆς ἰδιαίτερας ἐκείνης καὶ ἐξαιρετικῆς φιλαρεσκείας, πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ καταφεύγωσιν αἱ κοκοῦται, ἀλλ' ἥτις εἶνε γνωστὴ εἰς τὰς ἐμπείρους καὶ διακεκριμένους ἐκείνας ἐρωτοτρόπους γυναικας, αἵτινες γνωρίζουσι, τῇ βοηθείᾳ ταύτης, ὅπως ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς θέσεως τοῦ συζύγου καὶ τῆς αὐστηρᾶς μυστικότητος, ἐλκύωσι πρὸς τοὺς πόδας αὐτῶν τοὺς σοβαροὺς καὶ ἰσχυροὺς λατρευτάς, καὶ ἐκπληρῶσι δι' αὐτῆς τοὺς ἰδιαίτερους σκοποὺς τῆς φιλοδοξίας των. Ἡ δὲ Λιουδ-

μήλα πλείοτερον παντὸς ἤδη ἐπεπόθει νὰ ἴδῃ εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς καὶ τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ κόσμου, καὶ τοὺς ὑψηλῆς περιωπῆς, καὶ ἐν γένει τοὺς κομφὸς λατρευτάς τῆς ὑψηλῆς σφαίρας, εἰς ἣν ἐσκόπει νὰ εἰσέλθῃ, οὐχὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα γρατίδου τινός, γενικῆς ἀπολαύοντος ἐκτιμῆσεως, ἀλλ' αὐτῇ αὕτη, καὶ νὰ εἰσέλθῃ, ὡς ἐξουσία, κεκτημένη, δυνάμει τῆς ὠραιότητός της, ὄνομα καὶ περιουσίαν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔσυρεν αὐτὴν μόνῃ ἡ ἐγωιστικὴ καὶ ψυχρὰ φιλοδοξία, καὶ ἰδοὺ ὁ κομφὸς αὐτοκρατορικός θαλαμηπόλος παρέσχεν αὐτῇ τὴν πρώτην ἀρχὴν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

A N A Ξ I A !

ὑπὸ Γ. Α. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ

SABIE ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ΚΘ'

Τὸ ἄσμα τοῦ Νικόλα.

Ὅτε ἡ Στεφάννα ἐφάνη εἰς τὴν ὑαλίνην θύραν τοῦ προδόμου, ὁ Νικόλας ἐβάδιζε κατὰ μῆκος τῆς αὐλῆς, ἀνησυχῶν διὰ τὴν βραδύτητά της.

— Ἀ! εἰσθε σεῖς, κύριε Νικόλα; .. ἀνέκραξεν ἡ νεανίς, προσποιηθεῖσα ὅτι ἐξεπλάγη. .. Πῶς ἔτυχε νὰ ἦσθε ἐδῶ τέτοια ὥρα;

— Ἐπερίμενα κάποιον.

— Καὶ ποῖον;

— Τὴν εὐμορφότερη κόρη τοῦ τόπου.

— Καὶ μπορεῖ νὰ μάθῃ κανεῖς τὸ ὄνομά της;

— Καὶ διατί ὄχι;

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Στεφάννα.

— Μπᾶ! εἶναι καὶ ἄλλη Στεφάννα εἰς τὸ χωρίο;

— Ὁχι.

— Τότες ἐπεριμένετε ἐμέ;

— Τὴν ἴδια.

— Αὐτὸ εἶναι μεγάλη τόλμη, κύριε Νικόλα. Μοῦ ἔρχεται νὰ θυμώσω μαζί σας.

— Μά, δὲν μοῦ εἶπετε πῶς ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεῖπνο ..

— Ἀλήθεια .. τὸ ἐλησμόνησα .. Ἀφοῦ λοιπὸν ἦσθε ἐδῶ .. μάθετέ με τὸ τραγοῦδι ..

— Δεσποινίδα Στεφάννα ... εἶπεν ὁ Νικόλας, λαβὼν τὴν χεῖρά της, ἣν ἡ νεανίς δὲν ἀπέσυρεν. .. Ἄς καθήσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ θρανίον, σιμὰ εἰς τὴν πορτοπούλα ..

καθισμένος κανεῖς μαθαίνει καλλίτερα. Ἡ νεανίς ἐκάθησε παρ' αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὑποδειχθέντος θρανίου.

— Τὸ τραγοῦδι εἶναι πολὺ εὐμορφο .. καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἀκόμη εὐμορφώτερος. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ Νικόλας ἤρξατο ᾄδων χαμηλῇ τῇ φωνῇ :

Ὅταν μᾶς ἔρθῃ ἡ ἀνοιξι
Κι' ἀνθίσουν τὰ λουλούδια
Κ' οἱ κάμποι πρασινίσουν
Καὶ χύνουν μυρουδιάς ..
Τὰ παλληκάρια τὰ εὐμορφα,
Τὰ εὐμορφα κοπελίδια,
Αἰσθάνονται ἀπὸ ἔρωτα
Γεμάταις ταῖς καρδίαις ..

Εἶναι γλυκὸς ὁ ἔρωτας
Περισσότερο ἀπὸ μέλι,
Κι' ἄς λήθῃ ὅτι θέλει
Τοῦ γέρου τὸ μυαλό ..
Τραλαλαλελαλό ..

— Ὡ, τί ὠραῖο τραγοῦδι! ἀνέκραξεν ἡ Στεφάννα, ἐν εἰλικρινεῖ θαυμασμῷ.

— Καὶ ὅσο πάει εἶναι εὐμορφώτερο.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν .. νὰ τὰκούσωμε.

Ὁ Νικόλας ἐξηκολούθησεν :

Ἔλα μαζί μου, ἀγάπη μου,
Νὰ πούμε δυὸ λογάκια ..
Ξεύρω ἓνα μέρος εὐμορφο
Μέσα εἰς τὰ χορταράκια,
Ἀληθινὸ παράδεισο
Σὲ μυρισμένη γῆ, ..
Ποῦ τραγοῦδουν ὁλόχαρα
Πουλάρια, 'ς τὴν πηγὴ ..
Τραλαλαλελαλό ..

Ὁ ἐνθουσιασμός τῆς Στεφάννας δὲν εἶχε πλέον ὄρια.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε, πρέπει νὰ ἔχῃ κανεῖς πολὺ μυαλό διὰ νὰ εὐρίσκῃ τόσον ὠραία πράγματα .. Σὰν αὐτὸ τὸ τραγοῦδι οὔτε εἰς τὰ τυπωμένα βιβλία δὲν ὑπάρχουνε.

Καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Νικόλα, ἡ νεανίς ἐπανάλαβε τὴν ἄσμα πολλάκις, ἄχρις οὐ ἐπέισθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ᾄδῃ αὐτὸ ἀπταιστως.

Εἶτα ὁ Νικόλας ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὰ ἐν Θίλ-Σατέλ συμβαίνοντα, ὅθεν εἶπεν :

— Δεσποινίδα Στεφάννα, μοῦ εἶπετε ὅτι ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα δὲν γελάει πλέον καὶ ὅτι εἶναι λυπημένη ..

— Σὰς τὸ εἶπα, καὶ σὰς τὸ ξαναλέγω ..

— Ἀλλὰ τί ἔχει; .. τί τῆς λείπει; .. εἶναι νέα, ὠραία σὰν τὴν Παναγία, πλούσια ποῦ δὲν εἰξέυρει τί νὰ κάμῃ τὰ χρήματά της .. καὶ εἶναι λυπημένη; ..

— Εἶναι ἐρωτευμένη .. ἀγαπᾷ τὸν κ. Λουκιανὸν Βιλλεδιού.

— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι νέον.

— Ναι! ἀλλὰ ἔως τώρα εἶχε μία μικρὴ ἐλπίδα, καὶ τώρα ἀπελπίσθηκε.

— Τί! ἔγιναν οἱ γάμοι του μετὰ τὴν δεσποινίδα Μαγδαληνὴν;

— Ὁχι, ἀκόμα. Ἀλλὰ εἶναι σχεδὸν τελειωμένοι. Ἐγιναν αἱ εἰδοποιήσεις. Ἡ δεσποινίδα ταῖς εἶδε, καὶ ἀπὸ τότες ὅλο κλαίει .. Φαντασθῆτε ποῦ μοῦ ἔλεγε τώρα δὲ ὅτι θὰ ἔδινε ὅλη της τὴν περιουσία νὰ μὴν γίνουν αὐτοὶ οἱ γάμοι, ὅτι ἤθελε νὰ εὕρῃ κανένα νὰ σκοτώσῃ τὴν δεσποινίδα Μαγδαληνὴν .. Μὰ τὸν Θεό! εἶναι τρελλή, διὰ νὰ λέγῃ αὐτὰ τὰ πράγ-

ματα, αὐτὴ ἡ ὁποία ἔχει τόσον ἀγαθὴ καρδιά.

— Μὰ τὸν Θεό! τὸ εἶπε; . .

— Ναί, καὶ τότες ἐγὼ ἔκλαψα καὶ τὴν ἐπαρκαλέσσα νὰ ἡσυχάσῃ . . . καὶ τὸ κατάρθωσα. Ἐγίνηκε ἀνάκι, καὶ μοῦ ὠμίλησε διὰ σᾶς, κύριε Νικόλα.

— Δι' ἐμέ! καὶ τί σᾶς εἶπε;

— Πιστεύει πῶς μ' ἀγαπάτε.

— Καὶ δὲν τῆς κακοφαίνεται;

— Ὅλον τὸ ἐναντίον. Μοῦ εἶπε μάλιστα πῶς εἴσθε ἀξιόλογος νέος καὶ ὅτι ἂν πανδρευθοῦμε μοῦ δίνει χίλια σκούδα.

— Ἄ! ἡ ἀγαθὴ δεσποινίδα . . . Ὅα ἐφίλουν τὸ χῶμα ποὺ πατεῖ.

— Καὶ θὰ τὸ ἀξίζε, κύριε Νικόλα.

— Ἐλπίζω πῶς θὰ τῆς εἴπετε ὅτι καὶ ἐσεῖς θὰ μὲ ἐπέρνατε μὲ εὐχαρίστησι.

— Εἴσθε πολὺ περίεργος!

— Διάτανε! διὰ νὰ σᾶς πάρω, πρέπει πρῶτα νὰ εἰδεύρω ἂν μὲ θέλετε.

— Ὅα τὸ ἰδοῦμε ἀργότερα.

— Ἐπροτιμοῦσα τώρα.

— Τί! εἶναι τόση βία;

— Βιάζομαι νὰ σᾶς ὀνομάζω, ὅταν θέλω, γυναικούλα μου.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἤρξαντο νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ ἔρωτός των . . .

Ἐπὶ τέλους, ἡ Στεφάνια ἐνόησεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ κατακληθῶσι, καὶ εἶπε:

— Καλὴν νύκτα, κύριε Νικόλα . . . καὶ αὖριο . . .

Ἀφῆνης ὁ Σγουρός, ἐγερθεὶς ἔβαλεν ὑπόκωπον ὑλακὴν . . . ἐνῷ ταῦτοχρόνως εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἠκούσθη ἐλαφρὸς τις θόρυβος . . . Οἱ δύο νέοι παρετήρησαν ἐκπεπληγμένοι ἀλλήλους . . . Λευκὴ τις μορφὴ ἐξῆλθε τῆς μεγάλης αἰθούσης καὶ χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν ἐβάδισε πρὸς τὴν μεγάλην θύραν τοῦ περιβόλου.

— Τί εἶναι; εἶπεν ὁ Νικόλας, ἰδὼν τὴν νεάνίδα καθισχυράσασαν.

— Ὁ ἄκακος.

— Καὶ ποῦ πηγαίνει;

— Οὔτε αὐτὸς εἰδεύρει.

— Εἶναι πολὺν καιρὸ ἐδῶ;

— Τρεῖς ἢ τέσσαρους μῆνες.

— Καὶ πῶς ζῇ;

— Ἀπὸ ἐλεημοσύνης, τὴν ὁποῖαν ὁμῶς δὲν ζητεῖ.

— Καὶ ποῦ περνᾷ τὸν καιρὸ του;

— Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ὅλοι τὸν γνωρίζουν, καὶ ὁλοῦθεν εὐρίσκει κάτι νὰ φάγῃ καὶ τόπο νὰ κοιμηθῇ.

— Καὶ ὅταν τοῦ ὁμιλοῦν;

— Δὲν ἀποκρίνεται.

— Εἶναι βουβός;

— Μπορεῖ. Ποτὲ δὲν τὸν ἀκουσε καλεῖς νὰ ὁμιλήσῃ . . .

Ὁ Νικόλας καὶ ἡ Στεφάνια ἐπὶ τέλους ἀπεχωρίσθησαν, νομίζοντες ὅτι οὐδεὶς ἤκουσε τὴν συνδιάλεξίν των.

Ἡπατώντο . . .

Ἀνθρωπὸς τις, ἱστάμενος ὀπισθεν τῆς παρὰ τὸ θρανίον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο οἱ δύο νέοι, μικρὰς θύρας, οὐδὲ λέξιν ἀπώλεσεν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ὁ συνοδοιπόρος τοῦ Νικόλα . . . καὶ ἡ μικρὰ θύρα ἦτο

ἀκριβῶς ἡ τοῦ σταύλου, ἐνθα εἶχον ὁδηγήσῃ αὐτόν . . .

Λ'

Ἔρως νεάνιδος.

Ἐν τινι τῶν προηγουμένων κεφαλαίων, εἰπομεν ὅτι ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ ἐζήτει τὸν ἥρωα τοῦ μυθιστορήματος τῆς ζωῆς τῆς.

Ἡμέραν τινά, — ἐν ἔτος περίπου πρὸ τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀφηγήθημεν ἀνωτέρω — ἰππεύουσα ἐν τῷ δάσει τοῦ Ἐρβιζύ, μετὰ τοῦ Βιλλεδιού καὶ τοῦ Θιλ-Σατέλ, συνήντησε κομψότατον νέον, ἰππεύοντα μετὰ χάριτος καθαρώτατον ἀγγλικὸν ἵππον. Ὁ νέος οὗτος ἦτο εἰκοσιπενταέτης περίπου, μελαγχροινός, ἔχων μεγάλους καὶ ἐκφραστικούς ὀφθαλμούς, κόμην μέλαιναν καὶ ὑλὴν, πῖλον βελούδινον καὶ περιβολὴν ἀπλουστάτην. Ἐκράτει ἐν τῇ δεξιᾷ μαστίγιον ἐκ κέρατος ρινοκέρωτος, καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς διηύθυνε τὴν ὁρμὴν τοῦ ἵππου του, ὅστις ἄνωγ' ἰδὼν αἰφνης τὸν κέλητα τῆς Ἰωάννας διασταυρώσαντα ἐν καλπασμῷ τὸν δρόμον του, ἐτρόμαξε καὶ ἀνετινάχθη κατὰ τρόπον ἐπικίνδυνον.

Ἡ Ἰωάννα ἐστράφη ἐντρομος· ὁ δὲ νέος κλίνας ἀπὸ τῆς κυμαινομένης χαίτης τοῦ ἵππου του, ὃν εἶχε συγκρατήσῃ, ἐχαίρετι-σεν αὐτὴν μειδιών.

Ἡ Ἰωάννα ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμόν. ἄλλ' . . . ἠρυθρίασε . . . Πλήξασα δὲ τὸν κέλητά της ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ νέος — ὅστις ἦτο ὁ Λουκιανὸς Βιλλεδιού, — ἐθαύμασεν ἰδὼν τὴν τόλμην τῆς ὠραίας ἀμαζόνος καὶ . . . τὴν ἐλησμόνησε.

Δυστυχῶς δὲν συνέβη αὐτῷ καὶ εἰς τὴν Ἰωάνναν, ἥτις καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔβλεπε τὴν εἰκόνα τοῦ θελκτικοῦ ἱππέως, ἥτις δὲν ἔπαυσε καταδιώκουσα αὐτὴν καὶ καθ' ὕπνους ἔτι.

Τὴν πρωΐαν, ἡ νεάνις ἀφυπνισθεῖσα ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ εἶδεν ὅτι αὕτη ἔπαλλε σφοδρότερον. Τότε ἐνόησεν ὅτι εἶχε συναντήσῃ τὸ ἰδανικόν της, τὸν νικητὴν τῆς καρδίας της, εἶον ἀπεικονίζον αὐτὸν τὰ μυθιστορήματα, καὶ εἶχεν ἀναγνώσῃ.

Ἐμάντευσεν ὅτι ἤρχισε ν' ἀγαπᾷ.

Τὸ ἐσπέρας, ἰππεύσασα, ἔδραμεν εἰς τὸ δάσος τοῦ Ἐρβιζύ, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ συνήντα αὐτὴς τὸν θελκτικὸν ἱππέα.

Μάτην.

Ἡ Ἰωάννα ἐπανῆλθεν εἰς Θιλ-Σατέλ περίλυπος.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐζηκολούθει τὰς εἰς τὸ δάσος ἐκδρομὰς της, ἀλλὰ ματαίως. Τὴν τετάρτην, εἶδε μακρόθεν ἐρχόμενον ἱππέα, ὃν δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναγνωρίσῃ. Ἀμέσως ἐβράδυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου της.

Ὁ κύριος Βιλλεδιού, συναντήσας αὐτήν, τὴν ἐχαίρετισεν εὐγενῶς, ἀλλ' οὐδὲ καὶν παρετήρησε τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν της ἐρυθρῆμα.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἡ Ἰωάννα ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ θελκτικοῦ ἱππέως, ὃν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ λησμονήσῃ.

Ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας, οἱ δύο νέοι συ-

νηντώντο σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἐν τῷ δάσει. Ὁ Λουκιανὸς ἐχαίρετιζεν· ἡ Ἰωάννα ἐγίνετο καταπόρφυρος . . . καὶ ἕκαστος ἠκολούθει τὸν δρόμον του.

Ἡ Ἰωάννα ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Λουκιανὸς διήρχετο ἐκείθεν ὅπως τὴν βλέπῃ . . . Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἀπέδιδε τὰς συναντήσεις ταύτας ἀπλῶς εἰς τὴν τύχην. Ἐθαύμαζε τὴν χάριν καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς νεάνιδος . . . ἀλλ' ἀπομακρυνόμενος ἐλησμόνει αὐτήν.

Ἄν ἡ καρδιά του ἦτο ἐλευθέρα, ἴσως θὰ ἠγάπα τὴν Ἰωάνναν . . . ἀλλ' αὐτὸς ἠγάπα ἄχοι παραφροσύνης τὴν Μαγδαληνὴν του καὶ περὶ ταύτης μόνης ἐσκέπτετο . . .

Ἐσπέραν τινά, οἱ κάτοικοι χωριδίου ἐν τοῖς περὶχωροῖς τοῦ Θιλ-Σατέλ ἑώρταζον. Ἡ Ἰωάννα ἐπορεύθη μετὰ τῆς Στεφάνας εἰς τὴν ἐορτὴν καὶ ἔβλεπε τοὺς ὑπὸ τὰς καστανὰς χορεύοντας.

Ὁ κύριος Βιλλεδιού ἀφίκετο μεθ' ἐνὸς τῶν ὑπηρετῶν του, εἰς ὃν ἀφιππεύσας παρέδωκε τὸν ἵππον του, ἐτοιμαζόμενος νὰ πλησιάσῃ εἰς τοὺς χορευτάς.

Ἡ Ἰωάννα, ἰδοῦσα αὐτόν, ὠχρίασεν, εἶτα ἐγένετο καταπόρφυρος.

Ὁ ὑποκόμης εἶδεν αὐτὴν ἐπίσης καὶ πλησιάσας εἶπε μειδιών:

— Δεσποινίς, ἂν ἔχετε εὐχαρίστησιν νὰ χορεύσητε καὶ δὲν ἔχετε καβαλλίερον, λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ προτείνω ὑμῖν ἐμαυτόν.

Ἡ Ἰωάννα συγκινημένη ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν . . . καὶ ὁ χορὸς ἤρξατο.

Περὶ τίνος ὠμίλησεν εἰς τὴν νεάνίδα ὁ ὑποκόμης:

Θεέ μου! περὶ οὐδενὸς καὶ περὶ πάντων. Περὶ τοῦ ὠραίου κέλητός της . . . Περὶ τοῦ Θιλ-Σατέλ . . . περὶ τῶν χωρικῶν, οἵτινες ἐκθαμβοὶ ἔβλεπον αὐτοὺς χορεύοντας . . . καὶ ἐπὶ τέλους περὶ τῶν ἀθλίων ἐκείνων βιολίων . . .

Τί δ' ἀπήντησεν αὐτῷ ἡ Ἰωάννα; . . . Ἀγνοοῦμεν . . . Ἴσως οὐδέν . . .

Τοῦ Λουκιανοῦ λαλοῦντος, μόνον τὴν ἀρμονικὴν αὐτοῦ φωνὴν ἤκουεν . . . ἐφ' ἐκαστὴν δὲ ἀδιάφορον λέξιν ἐνόμιζεν ὅτι ἐμάντευεν ἐκμυστήρευσιν ἔρωτος.

Ἐπὶ τέλους, ὁ χορὸς ἐτελείωσεν. Ἦτο δὲ καιρὸς. Ἡ Ἰωάννα ἐκινδύνευε νὰ λιποθυμήσῃ ἐξ εὐτυχίας.

Ὁ Λουκιανὸς οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν συγκίνησίν της. Ἀπεχαίρετισεν αὐτὴν καὶ ἱππεύσε, λέγων καθ' ἑαυτόν:

— Ἡ νεάνις αὕτη εἶναι ὠραιότατη. ἀλλὰ δύναται τις νὰ ὁμιλῇ πρὸς αὐτὴν ὀλόκληρον ὥραν χωρὶς νὰ ἀκούσῃ οὐδὲ λέξιν ἐκ τοῦ στόματός της.

Καὶ περνίσας τὸν ἵππον του ἐγένετο ἄφαντος, σκεπτόμενος τὴν Μαγδαληνὴν του.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ νέου, καὶ ἡ Ἰωάννα κατέλειπεν ἀμέσως τὴν ἐορτὴν, πρὸς μεγίστην λύπην τῆς Στεφάνας, ἥτις ἐσκέπτετο νὰ χορεύσῃ μετὰ τοῦ ὠραιότερου νέου τοῦ χωρίου.

— ὦ, δεσποινίδα, δεσποινίδα! . . . ἐψέλλιζεν ἱκετευτικῶς ἡ θαλαμηπόλος . . . ἂν ἐμέναιμεν ἀκόμ' αἶψα ὥραν . . .

— Μείνε, κόρη μου... Πηγαίνω και μόνη... Τὸ Θιλ-Σατέλ δὲν εἶναι μακρὸν...

— Ὁχι, δεσποινίδα... ἔρχομαι κ' ἐγώ. Δὲν σὰς ἀφίνω νὰ πάτε μονάχη νύκτα... ὄχι... ὄχι... ἔρχομαι μαζί σας.

Καὶ λαβούσα ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν, ἡ Στεφάννα ἠκολούθησε τὴν κυρίαν της.

Ἡ Ἰωάννα βαδίζουσα ἐσκέπτετο, μεθύουσα ἐξ ἡδονῆς :

— Μὲ ἀγαπᾷ... μὲ ἀγαπᾷ... εἰμαι βεβαία περὶ τούτου...

ΛΑ΄

Πρώτη θλίψις.— Πάλιν καὶ ἦττα.

Ἡ πικρὰ πραγματικότης ἔμελλε δυστυχῶς νὰ διαδεχθῇ λίαν ταχέως τὸν θελκτικὸν ἀντικατοπτρισμὸν.

Ἡ Ἰωάννα, ἐπανελθοῦσα εἰς Θιλ-Σατέλ, διέταξε τὴν Στεφάνναν ν' ἀνάψῃ πάντα τὰ κηρία τοῦ κοιτῶνός της. Ἦθελε νὰ πεισθῇ, ἰδίως ὁμασιν, ὅτι ὁ Λουκιανὸς εὗρεν αὐτὴν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὥραϊαν. Τὸ περὶ τούτου ἐρωτηθὲν κάτοπτρον ἀπήντησε καταφατικῶς.

Οὐδέποτε ἡ Ἰωάννα ὑπῆρξεν ὠραιότερα. Ἡ εὐτυχία ἐδιπλασίαζε τὴν φυσικὴν καλλονὴν της.

Ἰδοῦσα ἑαυτὴν ἐν τῷ κατόπτρῳ, ἐμείδισε :

— Μὲ ἀγαπᾷ... ἐψιθύρισε... καὶ πρέπει νὰ μὲ ἀγαπᾷ.

Εἶτα, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Στεφάννας, ἤρξατο νὰ ἐκδύεται, ἐν μέσῳ ἀπολύτου σιγῆς.

Αἰφνης ἡ Ἰωάννα διέκοψε τὴν σιγὴν ταύτην, ἐρωτήσασα :

— Μὲ εἶδες ὅταν ἐχόρευα ἀπόψε ;
— Ναί, δεσποινίδα... καὶ ποτὲ δὲν ἐχορέψατε τόσο καλᾶ.

— Εἶδες καὶ τὸν βαβαλλιέρο μου ;
— Ναί. Χορεύει καὶ ἐκεῖνος καλὰ σὰν κ' ἐσὺς.

— Τὸν γνωρίζεις ;
— Καὶ πῶς ὄχι ;... Εἶναι ὁ κύριος Λουκιανὸς Βιλλεδιού...
— Καὶ πῶς τὸν εὐρίσκεις ;
— Ὡραιότατος νέος !
— Καὶ ἀγαθός ;
— Ὅλοι λέγουν ὅτι εἶναι ἀγαθός. Εὐεργέτης ὅλου τοῦ κόσμου... Ναί, δεσποινίδα... ὁ κύριος Λουκιανὸς εἶναι ἀγαθός, εἶναι ὠραίος... καὶ ἡ γυναῖκά του τὸ ἴδιο.

Ἡ Ἰωάννα ἐκινήθη ἀποτόμως.
— Τί εἶπες ;... Ἡ γυναῖκά του ;
— Ναί.

Ὁ κύριος Λουκιανὸς εἶναι νυμφευμένος ;
— Ὁχι, ἀκόμα... ἀλλά...
— Τί ;...
— Λέγουν ὅτι οἱ γάμοι γένονται τώρα γλήγορα.

— Καί... ἡ νύμφη ;...
— Ἡ δεσποινίδα Μαγδαληνὴ Δεβεζαί.
— Τὴν ἀγαπᾷ ;
— Ἐτοί λένε... Πηγαίνει κάθε ἡμέρα εἰς τὸ Βεζαί...

Ἡ Ἰωάννα ἐνόμισεν ὅτι ἡσθάνθη φοβερὸν κτύπημα εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Ὁλίγον... δὲν εἶναι τίποτε... εὐχαριστῶ... χαίρετε.

— Ὁλίγον... δὲν εἶναι τίποτε... εὐχαριστῶ... χαίρετε.

— Ὁλίγον... δὲν εἶναι τίποτε... εὐχαριστῶ... χαίρετε.

— Ὁλίγον... δὲν εἶναι τίποτε... εὐχαριστῶ... χαίρετε.

— Ἀρκεῖ, κόρη μου... ἐψιθύρισε... πήγαινε τώρα... δὲν σὲ χρειάζομαι ἄλλο... Καλὴν νύκτα.

Μείναςα μόνη, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ συστρέφῃ τὰς χεῖρας.

Τότε ἐνόησεν ὅτι, ἂν συνήντα τὸν κ. Βιλλεδιού ἐν τῷ δάσει, τοῦτο συνέβαινε διότι ἐκεῖνος διήρχετο ἐκεῖθεν μεταβαίνων εἰς τὴν μνηστήν του, εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

Τότε ἐνεθυμήθη πάνθ' ὅσα εἶπεν ὁ νέος αὐτῇ κατὰ τὸν χορὸν... καὶ ἐνόησεν ὅτι ἦσαν λόγοι φιλόφρονες, ἀλλ' ὅπως ἀδιάχοροι.

Ἡ νεῆνις ἀπὸ τῆς εὐτυχίας μετέπεσεν ἀποτόμως εἰς τὴν ἀπελπισίαν. Ἡ πτώσις ὑπῆρξε φοβερά... Ἐκλαυσεν ἄχρι τῆς πρωῒας... ἄχρι οὐ ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμήθη...

Ὅτε ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος ἐχρύσου τὰ πέριξ, τὰ πτηνὰ ἤδον καὶ ἡ φύσις ἐμείδισεν...

Ἡ Ἰωάννα ἦτο ἡρεμος. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐλπίς δὲν ἀποθνήσκει τόσο εὐκόλως ἐν δεκαεννέα ἐτῶν καρδίᾳ ἤρξατο αὖθις ἐλπίζουσα.

Ὁ μόνος ὁδηγὸς τοῦ βίου της ἦσαν τὰ μυθιστορήματα... Ὁδηγὸς λίαν ἐπικίνδυνος... Καὶ ἐν αὐτοῖς εἶχεν ἰδῆ πολλάκις γάμους — κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον — νὰ χαλάσουν ἀποκάτου στὰ στέφανα.

Ἀχρὺς οὐ ἤθελον τελεσθῇ οἱ μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς γάμοι τοῦ Λουκιανοῦ πόσα ἠδύναντο νὰ συμβῶσι !...

Δὲν ἠδύνατο ἄρᾳ γε ἑτέρα τις εἰκὼν νὰ καταλάβῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχεν ἡ εἰκὼν τῆς μνηστῆς του ; Καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη δὲ ἠδύνατο νὰ ἦναι ἡ τῆς Ἰωάννας ;

Ἡ νεῆνις ἐσκέπτετο ταῦτα πάντα, καὶ ἐπὶ τέλους κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὤφειλε νὰ παλαίσῃ.

Νὰ παλαίσῃ ;... ἀλλὰ πῶς ;
Ἡ γνῶναι ἄλλ' αἱ περιστάσεις καὶ ἡ τύχη ἠδύναντο νὰ τὴν βοηθήσωσιν.

Ἐνόμισεν ὅτι ὅπως ἐπιληφθῇ τοῦ ἔργου εἶχεν ἀνάγκην μιᾶς συνεντεύξεως, καὶ ἐπεδίωξεν αὐτὴν δι' ὅλων τῶν μέσων.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ κύριος Βιλλεδιού διήρχετο κατὰ τὴν συνήθη ὥραν τὸ δάσος, μεταβαίνων εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

Μακρόθεν διέκρινε τὸν μικρὸν καὶ μέλανα κέλητα ἀκίνητον παρὰ τινὰ φηγόν. Ἐδραμε καλπαζὼν καὶ εὗρε τὴν Ἰωάνναν ἐξηπλωμένην χαμαὶ καὶ κάτωχρον.

— Τί συνέβη, δεσποινίς ;
Ἡ νεῆνις εἶπεν αὐτῷ ὅτι πεσοῦσα τοῦ ἵππου ἐκτύπησε καὶ ἴσως εἶχεν ἐξηρθωμένον τὸν πόδα.

Ὁ Λουκιανὸς ἠθέλησε νὰ τρέξῃ εἰς Θιλ-Σατέλ, ὅπως φέρῃ αὐτὴν ἀμαζαν.

— Ὁχι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα... βοηθήσατέ με μόνον νὰ ἱππεύσω...

— Ἀλλ' ὑποφέρετε πολὺ ;... ἡρώτησεν αὐτὴν ὁ Λουκιανός, ἀφοῦ τὴν ἐβοήθησε νὰ ἱππεύσῃ.

— Ὁλίγον... δὲν εἶναι τίποτε... εὐχαριστῶ... χαίρετε.

— Ὁλίγον... δὲν εἶναι τίποτε... εὐχαριστῶ... χαίρετε.

— Ὁλίγον... δὲν εἶναι τίποτε... εὐχαριστῶ... χαίρετε.

Ὁ Λουκιανὸς ἐπέμεινε νὰ τὴν συνοδεύσῃ, φοβούμενος νέον δυστύχημα. Ἡ νεῆνις ἐδέχθη προθύμως τὴν συνοδίαν του.

Ἐφθασαν εἰς Θιλ-Σατέλ, καὶ ἐκεῖ ὁ Λουκιανὸς ἐδέησε νὰ λάβῃ τὴν Ἰωάνναν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅπως καταβιβάσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Ἡ καρδιά τῆς νεῆνιδος ἔπαλλε σφοδρῶς· ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς οὐδὲν ἐνόησεν.

Ἡ Ἰωάννα, καθήσασα ἐπὶ ἀναπαυτικῶτάτου ἀνακλιντροῦ, ἐπέμεινε ὅπως ὁ νέος μείνῃ παρ' αὐτῇ.

Ὁ Λουκιανός, καίπερ δυσθύμως, ἠναγκάσθη νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

Οὕτως ἡ Ἰωάννα ἐποιήσατο ἐναρξιν τῆς κατὰ τῆς Μαγδαληνῆς πάλης, ἐξ ἧς ἐφρόνει ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐξήρχετο θριαμβεύουσα.

Δὲν εἶπε βεβιαῶς εἰς τὸν Λουκιανόν : « Σὲ ἀγαπῶ », ἀλλ' ἅπασα αὐτῆς ἡ συμπεριφορὰ ἐξεδήλου τοῦτο καθαρῶτα.

Ὁ κύριος Βιλλεδιού, καίπερ ταραχθεὶς ἐκ τῆς οἰονεῖ ἐρωτικῆς ἐκείνης διακηρύξεως, δὲν ἠθέλησε νὰ καταχρασθῇ... Προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐνόησεν... ὑπῆρξε κωφὸς καὶ τυφλός... καὶ ἐγερεθεὶς ἀπῆλθεν.

Ἡ Ἰωάννα, μείνας ἐν ἀποθαρρύνσει καὶ ἀπελπισίᾳ, ἐσκέπτετο :

— Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ ὁμιλήσῃ τις περὶ ἔρωτος, διὰ νὰ τὸν ἐννοήσουν ;

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ κύριος Βιλλεδιού τὴν ἀπέφυγε. Μετέβαλε δὲ τὰς ὥρας τῶν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί ἐπισκέψεών του, ὅπως μὴ συναντᾷ αὐτὴν.

Καὶ ὅμως ἡ Ἰωάννα ἐξηκολούθει ἀγαπῶσα καὶ ἐλπίζουσα.

Εἶδομεν ἀνωτέρω ποῖα φοβερά ἀστραπὴ ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμούς της, διαρρήξασα τὸν καλύπτοντα αὐτοῖς πέπλον.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΗ

Ἰταλικὸν διήγημα.

[Τέλος]

Ε΄

Συγχώρησις καὶ θάνατος.

Ὡραιότατη τοῦ ἔαρος ἡμέρα ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν της. Αἱ τελευταῖαι φλογεραὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἐχρύσιζον τὸν θόλον τοῦ ναοῦ τῆς Φιέζολε καὶ ὥσεί κε χρυσωμένον στέμμα ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν αἰγείρων, τῶν ἀπέναντι αὐτοῦ εὐρισκομένων.

Πόσον ὠραία εἶνε ἡ Φιέζολε ! Δεσπόζει ἀπάσης τῆς εὐρυχώρου τοῦ Ἄρνου φάραγγος, ὅστις διαβρέχει τὰς βάσεις τῶν οἰκίδων. Τουντεῦθεν δύναται τις νὰ θαυμάσῃ τὴν ὠραιότατην Φλωρεντίαν, ἧς οἱ ἐκατὸν θόλοι, ὑψούμενοι πρὸς τὸν οὐρανόν, φαίνονται δεικνύοντες ἀγερώχως τῷ θεατῇ τὰ φωταυγῇ αὐτῶν μαρμάρινα χρώματα τὰ ἀντανακλώμενα εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας.

Ἐπὶ τῆς ἀπὸ Φιέζολε λοιπὸν εἰς Φλωρεντίαν ἀγούσης, καὶ ὅτε μὲν ἀνωφεροῦς ὅτε δὲ ἐλικοειδοῦς ἀπὸ τοῦ ὄρους φαينو-